

bortfjerne sig, at skjelne mellem Fredstid og Krigstid, og derefter at bestemme Terminen, inden hvilken de atter have at indfinde sig for at undgaae at ansees som Rømningsmænd, forskjelligt (Nr. 82).

Da det i enkelte Tilfælde kunde være umuligt for den Udeblevne at give Bedkommende Underretning om den Hindring, der var i Veien for hans Møde til rette Tid, er en Undring i denne Retning foreslaaet, og da det efter almindelige Strafferets Grundsætninger, som der her ikke findes Jøie til at fravige, maa ansees tilstrækkelig til at ophæve Virkningen af den etablerede Lovsformodning, at der tilveiebringes Data, som tale for det Modsatte, er ligeledes med Hensyn hertil foreslaaet en Forandring (Nr. 83 og 84).

Til § 98.

Den i 2den Linie indeholdte Indskrænkning i Straffebestemmelsen medfører, at det første „og“ i 2den Linie forandres til „dog“ (Nr. 85).

Da Rømning ligesaa vel som Feighed kan være af høist forskjellig Strafvarldighed, turde den i Motiverne Pag. 83 nederst udtalte Grundsætning neppe i sin Almindelighed være rigtig, og vi have derfor, foruden en Forandring i § 103, i nærværende Paragraph foreslaaet en noget bredere Straffescala, der vil medføre nogen Indskrænkning i Anvendelsen af Nedsættelse i 2den Klasse og legemlig Straf (Nr. 86).

Til § 99.

I Genhold til det ved § 98 Anførte, ere ogsaa nogle Forandringer foreslaaede i denne Paragraphs Straffescala. Maximum af Straffen for 1ste Gang begaaet Rømning i Krigstid er foreslaaet til Strafarbejde i 4 Aar istedetfor de oprindelig, foreslaaede 6 Aar, og Maximum for 2den Gang er foreslaaet til 8 Aar istedetfor de i Udkastet bestemte 6 Aar, da det synes mindre hensigtsmæssigt, at der, naar Forbrydelsen begaaes 2den Gang, ikke skal kunne anvendes en højere Straf, end der allerede er bestemt for Forbrydelsen 1ste Gang begaaet (Nr. 87—90).

Naar Motiverne Pag. 83 med Hensyn til Paragraphens Slutning, hvor der gaaes til Livsstraf, yttre, at Forbrydelsen kan være ligesaa farlig som den, der er omtalt i § 91, turde dette vel kun være Tilfældet, naar Røm-

ningen skete i Complot, eller naar ingen Anden kunde træde i den Rømtes Sted, saa at vigtige Krigsforetagender ved Rømningen kunde forhindres. Af Hensyn hertil er Paragraphens sidste Linie foreslaaet givet et indskrænkende Tillæg (Nr. 91).

Til § 100.

Den sidste i Paragraphen givne Regel angaaende Straffens Bestemmelse synes, da den forstaaer sig af sig selv, som overflødig at kunne bortfalde (Nr. 92).

Til § 101.

Ordet „altid“ er formeentlig overflødigt (Nr. 93).

Til § 102.

Da Paragraphens 2det Stykke indeholder særlige Bestemmelser for Hovedmændene, maae disse udtrykkelig undtages i 1ste Stykke (Nr. 94).

„Livets Tab“ maatte hellere hedde „Livsstraf“ (Nr. 95).

Til § 103.

I Genhold til det ved § 98 Bemærkede, foreslaaes en Forandring i Paragraphens første Stykke (Nr. 96).

Til § 106.

Da Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse er en Betingelse for Anvendelsen af legemlig Straf, burde hiin i Slutningen af Paragraphens 1ste Stykke nævnes førend denne (Nr. 97).

Til § 107.

I Medfør af hvad der til § 95 er bemærket, er et Tillæg foreslaaet givet nærværende Paragraph (Nr. 98).

Til § 108.

Nr. 99 gaaer alene ud paa en Redactionsforandring.

Til § 109.

Ubetinget at foreskrive Nedsættelse i 2den Klasse, turde være saameget mindre hensigtsmæssigt, cfr. det ved § 98 Bemærkede, som Nedsættelsen stundom ikke vil blive effectueret, naar nemlig den Paagiældende, paa Grund af den Tilstand, hvori han har sat sig, ikke kan beholdes i Tjenesten (Nr. 100).

Til § 110.

Efter Sammenhængen turde maaesee „sælskeligen“ i 1ste Linie ansees overflødigt (Nr. 101).